

Fővárosi Ítéltábla

8.Pf.20.336/2021/6.

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Pintér Zsófia Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe, ügyintéző: dr. Pintér Zsófia ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe.) felperesnek – a Komáromi és Körmendi Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe1., ügyintéző: dr. Körmendi Csaba Tamás ügyvéd) által képviselt felperes neve Táncársulata Kft. (alperes címe) alperes ellen szerzői jogdíj megfizetése iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2021. február 17. napján kelt 1/C.P.20.190/2020/21. számú ítélete ellen az alperes 22. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy az alperes 15 napon belül köteles a felperesnek 5.776.179 (Ötmillió-hétszázhetvenhatezer-százhetvenkilenc) forintot megfizetni, amelyből 5.507.935 (Ötmillió-ötszázhetezer-kilencszázharmincöt) forint után 2019. december 1. napjától esedékes a kamat, egyebekben helybenhagyja.

Köteles az alperes 15 napon belül a felperesnek 144.400 (Száznegyvennégyezer-négyszáz) forint összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget megfizetni.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A felperes táncművész, koreográfus. Az alperesi gazdasági társaság 2002-ben alakult, annak kezdetektől tagja a felperes és V.T.. A felperes, V.T., valamint az alperes között 2009. december 11-én megállapodás jött létre, melynek 1. pontjában a felperes és V.T. rögzítették, hogy általuk közösen létrehozott közös műnek tekintik az abban a pontban felsorolt szerzői műveket, amelyek felhasználási jogainak kizárólagos, teljeskörű, korlátozás nélküli jogosultja az alperes. A felek megállapodtak abban is, hogy a megállapodást követően

létrehozott 10, közösen megbeszélt témájú, 30 táncos közreműködésével készülő, 2 x 50 perces alkotás vonatkozásában a szerzői vagyoni jogok időbeli, területi, mennyiségi és a felhasználás mértékére és módjára vonatkozó korlátozás nélküli felhasználási szerződést kötnek az alperessel, melynek alapján e szerzői művek felhasználási joga az alperest illeti azzal, hogy a meglévő és jövőbeni alkotások felhasználási jogáért a felek - a felperes és V.T. - ellenértékre nem tartanak igényt.

[2] A felperes a 2015 februárjában az ... Színházban bemutatott Wass Albert: „A funtineli boszorkány” című darabhoz K.I. rendező felkérésére tánckoreográfiát készített. Az alperes és az ... Színház Nonprofit Kft. között 2014. december 18-án létrejött felhasználási szerződés értelmében az alperes, mint jogtulajdonos kizárólagos felhasználási jogot engedett Wass Albert: „A funtineli boszorkány” című darab színpadi előadásához készített tánckoreográfia felhasználására a nagyszínpadon, illetve székhelyen kívüli előadásokon. A megállapodás 4. pontja értelmében az ... Színház Kft. valamennyi előadás után a jegybevétel áfával csökkentett 5%-át köteles jogdíj címén az alperes részére megfizetni. A szerződés aláírását követő záradék értelmében a felperes, mint a mű koreográfusa kijelenti, hogy a szerződés tartalmát ismeri, az abban foglaltakkal egyetért, azt magára nézve kötelezőnek ismeri el, az alperes jogosult a szerződés megkötésére és a benne foglalt felhasználási jogok engedélyezésére.

[3] „A funtineli boszorkány” című mű koreográfiájához kapcsolódóan az ... Színház Kft. koreográfusi díjként 2015. február 13-án 850.000 forintot, míg a jegybevétel összegéhez kapcsolódó jogdíj címén 2015. február 24. és 2020. január 8. között további 4.926.179 forint összegű jogdíjat fizetett ki az alperesnek. Az alperes és a felperes között a jogdíjat illetően elszámolás nem volt, annak megfizetésére a felperes 2019 októberében hívta fel az alperest jogi képviselője útján.

[4] V.T. és a felperes, mint az alperes tagjai, valamint az alperes között 2017. május 4-én újabb megállapodás jött létre, melynek 1. pontjában a felek cím szerint felsorolták a közösen létrehozott, közös műnek tekintett alkotásokat. Megállapodtak, hogy ezen előadások kizárólagos, teljeskörű felhasználója az alperes. A megállapodás 3. pontjában a tagok kijelentették, hogy a meglévő - az 1. pontban felsorolt - és jövőbeli alkotások felhasználásáért ellenértékre nem tartanak igényt.

[5] A felperes keresetében az alperes kötelezését kérte 5.776.179 forint és ezen összegnek az egyes részösszegek tekintetében megjelölt időponttól számított törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére. Arra hivatkozott, hogy az ... Színházban bemutatott „A funtineli boszorkány” című előadás vonatkozásában sem az ... Színházzal, sem az alperessel szerződést nem kötött szerzői műve felhasználására. Az ... Színház és az alperes között létrejött megállapodást a felperes ellátta záradékkal és aláírta, ez azonban nem jelenti a felhasználási szerződés létrejöttét a peres felek között, mivel az nem kétoldalú jogügylet és hiányzik belőle a díjban történő megállapodás, illetve az arról való lemondás. Álláspontja szerint nem tekinthető felhasználási szerződésnek sem a 2009. december 11-i, sem a 2014. december 18.-i, sem pedig a 2017. május 4-i megállapodás, mivel azok nem terjednek ki „A

funtineli boszorkány” előadásának koreográfiájára. Másodlagosan e megállapodások semmisségére hivatkozott a felperes a keresetében, mivel azok álláspontja szerint ellentétesek a meghatározott céllal történő - nem korlátlan - jogátengedés szerzői jogi törvényben rögzített alapelvével és a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvénnyel. Utalt továbbá a vagyoni jogok átruházásának a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény (Szt.) 9. § (3) bekezdésében megfogalmazott tilalmára.

[6] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint az ... Színházzal kötött megállapodás felhasználási szerződésnek minősül, annak 2. pontja értelmében ugyanis az alperes, mint jogtulajdonos a szerződés aláírásával jogszavatosságot vállalt arra, hogy nincsen harmadik személynek olyan joga, amely a felhasználónak a mű felhasználásához fűződő jogát akadályozná vagy korlátozná. A felperes által aláírt záradék tartalmazza a felperes, mint szerző nyilatkozatát arról, hogy az alperes jogosult a szerződésben érintett felhasználási jogok engedélyezésére. A 2009. decemberi megállapodás 3. pontjában pedig a felperes és V.T. kifejezetten lemondtak a meglévő és jövőbeni alkotások felhasználásának ellenértékéről.

[7] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 5.776.179 forintot és ezen összegből 5.507.935 forint után 2019. december 1. napjától 104.170 forint után 2019. december 4. napjától, továbbá 164.074 forint után 2020. január 8. napjától a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát, valamint 646.573 forint perköltséget. A törvényszék a keresetet ezt meghaladóan elutasította. Határozatát az Szt. 1. § (2) bekezdés d) pontjára, 4. § (1) bekezdésére, 9. § (1) bekezdésére, 16. § (1), (4) és (6) bekezdésére, 42. § (1) bekezdésére, 45. § (1) bekezdésére, 46. § (1) bekezdésére, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:48. § (1) bekezdésére, valamint a cégnyilvánosságról a cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (Cnytv.) 22. §-ának (1) bekezdésére alapította.

[8] Elsődlegesen azt vizsgálta, hogy az alperes által csatolt 2009. december 11-i, illetve 2017. május 4-i megállapodások a felperes, az alperes és V.T., mint az alperesi társaság tagja között felhasználási szerződésnek minősülnek-e a perben érintett, „A funtineli boszorkány” című darab koreográfiáját illetően.

[9] A 2009. december 11-i megállapodás 2. pontját idézve hangsúlyozta, hogy abban a felek rögzítették, miszerint a megállapodás aláírásával felhasználási szerződést kötnek bizonyos jövőbeli alkotások tekintetében. A törvényszék osztotta a felperes álláspontját abban, hogy a jövőbeni alkotások kritériumai - 30 táncos közreműködése, közösen megbeszélte téma, 2 x 50 perces alkotás - nyilvánvalóan nem vonatkoztathatóak Wass Albert: „A funtineli boszorkány” című darabjára, amelynek témáját nem a megállapodást aláírók, hanem Wass Albert határozta meg. A perbeli darabban továbbá táncosok nem vettek részt, és arról V.T. is azt nyilatkozta tanúvallomásában, hogy az nem sorolható a 2009-es megállapodás 2. pontjában rögzített jövőben létrejövő művek közé, továbbá nem tartozik a 2017-es megállapodás 1. pontjában felsorolt közös művek közé sem, tekintettel arra, hogy azokat az 1. pont konkrétan felsorolja és azok között „A funtineli boszorkány” nem került megemlítésre.

Az alperes érvelésével szemben a törvényszék akként foglalt állást, hogy az általa csatolt megállapodások nem tekinthetők a perbeli előadásra vonatkozó felhasználási szerződésnek, így e szerződések semmisségével kapcsolatosan másodlagosan előterjesztett felperesi hivatkozásokat érdemben nem vizsgálta.

[10] Az elsőfokú bíróság ezt követően a felperes által csatolt, az alperes és az ... Színház között 2014. december 18-án létrejött felhasználási szerződés elnevezésű megállapodás tartalmát vizsgálta. Ennek eredményeként arra jutott, hogy a felperes és az alperes között „A funtineli boszorkány” koreográfusi munkája tekintetében felhasználási szerződés nem jött létre. Hangsúlyozta, hogy a 2009-es és a 2017-es megállapodás felhasználási szerződésnek nem minősíthető, míg a 2014. decemberi szerződés nem a felperes és az alperes, hanem az alperes és az ... Színház Kft. között jött létre. Erre tekintettel kizárt, hogy a felperes abban a felhasználásra szóló engedélyt adott volna. Annak ténye pedig, hogy a felperes a szerződést záradékkal látta el, amelyben rögzítette, hogy a szerződés tartalmát ismeri, és azt magára nézve kötelezőnek tekinti, felhasználási engedélyre irányuló szerződéses nyilatkozatnak az elsőfokú bíróság álláspontja szerint nem tekinthető, mivel az a felperes egyoldalú jognyilatkozatát tartalmazza. A felperes és az ... Színház Kft. között esetlegesen ráutaló magatartással létrejött megállapodás pedig az írásba foglalás elmaradása miatt alaki okból érvénytelen lenne.

[11] A törvényszék mindezek alapján abból indult ki, hogy az alperes erre vonatkozó engedély nélkül ruházta át a felhasználási jogot a perben nem álló ... Színház Kft.-re.

[12] Hangsúlyozta, hogy bár a 2009-es és 2017-es megállapodások 3. pontjában a felperes és V.T. a szerzői jogdíjról lemondtak, ezen megállapodások azonban nem vonatkoztathatók a perbeli szerzői műre. A 2014. december 15-i megállapodás pedig nem tartalmazott kifejezett lemondó nyilatkozatot, ahogy felhasználási engedélyt sem, így a szerzői jogdíjak a felperest a törvényszék álláspontja szerint megilletik. Az alperes tehát - aki azokat kézhez kapta - köteles azzal a felperes felé elszámolni.

[13] Az elsőfokú bíróság szerint annak ténye, hogy a felperes éveken keresztül nem érvényesítette jogdíjigényét, nem tekinthető a díjazásról való lemondásnak, mivel e magatartása nem minősül a jogdíjról történő kifejezett lemondó nyilatkozatnak. Ilyen írásbeli joglemondó nyilatkozatra pedig sem a felperes, sem az alperes nem hivatkozott.

[14] Mindezek következtében az elsőfokú bíróság a keresetet 5.776.179 forint tekintetében alaposnak találta, ezért annak megfizetésére kötelezte az alperest.

[15] Részben találta alaposnak azonban a törvényszék a felperes keresetét a késedelmi kamatfizetés kezdő időpontját illetően. Utalt a felperes és az alperes volt ügyvezetője egybehangzó nyilatkozatára, amely szerint 2019-ig a jogdíjakat a felperes nem igényelte. Erre

tekintettel a késelembbe esés időpontjának a felperes által hivatkozott írásbeli felszólítás figyelembevételével az ezt követő 30 nap elteltét követő napot tekintette a Ptk. 6:153. §-a és 6:130. §-ára utalással.

[16] A perköltségről a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján rendelkezett, és a túlnyomórészt pervesztes alperest az illeték teljes összegének, valamint a mérsékelt összegben megállapított ügyvédi munkadíjnak a megfizetésére kötelezte.

[17] A határozattal szemben az alperes élt fellebbezéssel, amelyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását (helyesen részbeni megváltoztatását) és a felperes teljes keresetének elutasítását kérte.

[18] Álláspontja szerint a törvényszék tévesen jutott arra a megállapításra, hogy az alperes által csatolt 2009. december 11-i, illetve 2017. május 4-i megállapodások nem tekinthetők a perbeli előadásra vonatkozó felhasználási szerződésnek. E megállapítását különösen V.T. tanú azon kijelentésére alapította, amely szerint „A funtineli boszorkány nem minősül E.D. produkciónak, ezek a megállapodások arra nem vonatkoznak.”. A tanú kiragadott kijelentését azonban az elsőfokú bíróság helytelenül értékelte, mivel a tanú azzal mindössze arra kívánt rávilágítani, hogy az alperes által a peranyag részévé tett 2009-es és 2017-es megállapodások 1. pontjai olyan darabokat nevesítettek, amelyek az ún. „E.D.-produkciók” körébe sorolhatóak. Bár a perbeli darab nem vitásan nem minősül E.D.-produkciónak, így annak egészére nem vonatkoznak a 2009-es és 2017-es megállapodások, ugyanakkor „A funtineli boszorkány” koreográfiája ettől függetlenül a 2009-es és 2017-es megállapodásoknak is tárgyát képezi az alperes fellebbezési álláspontja szerint, különös tekintettel arra, hogy e megállapodások 3. pontja értelmében a felperes mind szellemi tőkéjét, mind művészi teljesítményét az alperesi társaság rendelkezésére bocsátotta az 1. pont szerinti korlátozásokkal.

[19] Továbbra is fenntartotta az alperes a fellebbezésében, hogy a megállapodásokban rögzített kitételek, mely szerint "közös megbeszélés témájú, 30 táncos közreműködésével készülő, 2 x 50 perces" darabnak kell lenni, nyilvánvalóan nem volt teljesíthető, mivel elképzelhetetlen és életszerűtlen, hogy mindez egymást követő akárcsak két darabra is igaz legyen tekintettel arra, hogy az E.D. társulatnak jellemzően eleve nem volt 30 fős tánckara, illetve, hogy a játszóhelyek többsége hozzávetőlegesen 20-24 fő egyidejű fellépésére alkalmas színpaddal rendelkezett. Minderre tekintettel 2009-től a mai napig lényegében egyetlen darab sem felelt meg teljesen ezeknek a kitételeknek, ugyanakkor a felek kifejezetten rögzítették, hogy valamennyi 2009 előtti és utáni E.D. darab szerzői jogai az alperest illetik. Másrészt a felek a 2017-es megállapodásukban tisztázták a szerződési szándékukat, mert a kitételeket kiegészítették a "legfeljebb" szóval. Ezzel egyértelművé tették, hogy a legfeljebb 30 táncos közreműködésével készülő darabok felhasználási jogai illetik meg az alperest. Minderre tekintettel megállapítható az alperes fellebbezési előadása szerint, hogy a perbeli darab, bár nem minősült E.D.-produkciónak, és kifejezett nevesítésére ezért nem került sor a megállapodások 1. pontjában, ugyanakkor e tény nem zárta ki „A funtineli boszorkány” című darabot azon, a felperes művészi teljesítményének és szellemi

tőkéjének együttthatójaként létrejött színpadi művek sorából, amelyek kizárólagos felhasználási jogai az alperesi társaságot illették meg. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helytelenül jutott arra a következtetésre, hogy az alperes által becsatolt megállapodások a perbeli műre nem vonatkoztathatóak.

[20] Másodlagosan arra hivatkozott az alperes a fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság az alperes és az ... Színház között létrejött felhasználási szerződésre vezetett záradékot a felek szerződéses akaratával és valódi szándékával ellentétesen értelmezte és értékelte, és ebből helytelen jogi következtetést vont le, ami a támadott ítélet érdemére is kihat. Abban ugyanis a felperes az alperessel egybehangzóan nyilatkozott arról, hogy valamennyi szerződéses rendelkezéssel maga is egyetért, amely szerződésben az alperes jogtulajdonosi minősége kifejezetten rögzítésre került. Az alperes tehát a perbeli mű kizárólagos felhasználási jogait a felperestől írásba foglalt felhasználási szerződés útján megszerezte, és a keresettel követelt jogdíjak beszedésére ennek alapján jogosultsággal rendelkezett. A felperes pedig maga sem utalt arra, hogy a perbeli művet az ... Színház jogosulatlanul használta volna fel.

[21] Mindezekre tekintettel az alperes fellebbezési álláspontja szerint elsődlegesen az alperes által csatolt 2009-es és 2017-es megállapodások, másodlagosan pedig a felhasználási szerződés és az alperes által arra vezetett záradék igazolják, hogy „A funtineli boszorkány” koreográfiája tekintetében az alperes kizárólagos felhasználási jogokkal rendelkezett. Ennek következtében az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra, hogy az alperes a szerzői jogdíjak tekintetében a felperes irányába elszámolási kötelezettséggel tartozik.

[22] Támadta az alperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság által megállapított kamatkövetelési kezdő időpontot is. Álláspontja szerint a perben követelt szerzői jogdíjak legkésőbb a felhasználási cselekménnyel egyidejűleg esedékessé váltak, és azokat nem a felperes alpereshez 2019 őszén intézett felszólítása tette esedékessé. Erre tekintettel az elsőfokú ítéletnek a jogdíjak esedékességére és kamatfizetés kezdő időpontjára vonatkozó megállapításai megváltoztatásának van helye.

[23] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

[24] Fellebbezéssel nem volt támadott a felperes meghaladó keresetét elutasító elsőfokú ítéleti rendelkezést, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 358. § (5) bekezdése alapján nem érintette.

[25] A fellebbezés nem alapos.

[26] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével érdemben egyetértett, az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatására és a felperes teljes keresetének elutasítására nem talált indokot. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel az elsőfokú ítélet helyes indokai közül az alábbiakat hangsúlyozza, illetve azokhoz a következőket fűzi.

[27] A perben nem volt vitás, hogy 2015 februárjában az ... Színházban bemutatták Wass Albert: „A funtineli boszorkány” című darabot, amelyhez K.I. rendező felkérésére a felperes tánc-koreográfiát készített. Nem volt vitatott az sem, hogy a „A funtineli boszorkány” című koreográfia az Szjt. 1. § (2) bekezdés d) pontja szerinti szerzői jogi alkotás – táncjáték -, amelynek kizárólagos szerzője a felperes. A felek közötti jogvita abban állt, hogy az alperes és az ... Színház Nonprofit Kft. között 2014. december 18-án létrejött felhasználási szerződés alapján az alperes jogszerűen adott-e felhasználási jogot „A funtineli boszorkány” című darab színpadi előadásához készített tánc-koreográfia felhasználására az ... Színház számára, illetve, hogy az ezért járó jogdíj kit illet.

[28] Az alperes – fellebbezésében is megismételt - védekezése két irányú volt, egyrészt azt állította, hogy a perbeli darab koreográfiája a 2009-es és 2017-es megállapodások része volt, különös tekintettel arra, hogy e megállapodások 3. pontja értelmében a felperes mind szellemi tőkéjét, mind művészi teljesítményét az alperesi társaság rendelkezésére bocsátotta az 1. pont szerinti korlátozásokkal. Másodlagosan arra hivatkozott, hogy az alperes és az ... Színház között 2014. december 18-án létrejött felhasználási szerződésre vezetett záradékkal a felperes kifejezetten nyilatkozott arról, hogy valamennyi szerződéses rendelkezéssel maga is egyetért, amely szerződésben az alperes jogtulajdonosi minősége rögzítésre került, ezért az alperes a perbeli mű kizárólagos felhasználási jogait a felperestől írásba foglalt felhasználási szerződés útján szerezte meg, és a keresettel követelt jogdíjak beszedésére ennek alapján jogosultsággal rendelkezett.

[29] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg ítéletében, hogy sem a 2009-es, sem a 2017-es szerződés a perbeli darabra nem terjedt ki, mert az a két megállapodásban foglalt kritériumok egyikének sem felelt meg.

[30] Az elsőfokú ítélet jogi indokait a Fővárosi Ítéltábla e tekintetben kiegészíti az Szjt. 44. § (1) bekezdésével, amely szerint semmis a felhasználási szerződésnek az a kikötése, amellyel a szerző meghatározatlan számú jövőbeli művének felhasználására ad engedélyt. Az ítélezési gyakorlat szerint a jövőben megalkotandó, konkrétan meg nem határozott művekre kötött felhasználási szerződés - az Szjt. 52. § (1) bekezdésével együtt értelmezve – akkor nem minősül semmisnek, ha a szerződés a megalkotandó művek számát meghatározza, és fajtáját, jellegét behatárolja. E szintet el nem érő módon meghatározott felhasználási szerződés nem létező (létre nem jött), vagy az Szjt. 44. § (1) bekezdésébe ütköző semmis szerződés.

[31] A felperes, V.T., valamint az alperes között 2009. december 11-én létrejött megállapodás 1. pontjában a felperes és V.T. azt rögzítették, hogy a megállapodást követően

létrehozott 10 darab közösen megbeszélte témájú, 30 táncos közreműködésével készülő, 2 x 50 perces alkotás vonatkozásában a szerzői vagyoni jogok időbeli, területi, mennyiségi és a felhasználás mértékére és módjára vonatkozó korlátozás nélküli felhasználási szerződést kötnek az alperessel, melynek alapján e szerzői művek felhasználási joga az alperest illeti azzal, hogy a meglévő és jövőbeni alkotások felhasználási jogáért a felek - a felperes és V.T. - ellenértékre nem tartanak igényt. Ebből kitűnik, hogy a gyakorlat által kimunkált, a fentiekben vázolt feltételeknek e megállapodás a megalkotandó művek száma, fajtája és jellege behatárolása tekintetében megfelelt. Ennek azonban azért nem volt jelentősége a perben, mert a megállapodásban meghatározott kritériumokat - közösen megbeszélte témájú, 30 táncos közreműködésével készülő, 2 x 50 perces alkotás – nem teljesítette a perbeli mű, ahogy ezt helyesen állapította meg a törvényszék ítéletében.

[32] Helytállóan rögzítette azt is az elsőfokú bíróság, hogy a 2017-es megállapodás 1. pontjában felsorolt közös művek között sem szerepel „A funtineli boszorkány”, amelyből megalapozottan következtetett arra, hogy az alperes által hivatkozott két megállapodás egyike sem tekinthető a perbeli előadásra vonatkozó felhasználási szerződésnek.

[33] Alappal vizsgálta ezt követően a törvényszék az alperes és az ... Színház között 2014. december 18-án létrejött „Felhasználási Szerződés” megnevezésű megállapodás tartalmát. Az Szjt. elsőfokú bíróság által is felhívott 16. § (1) bekezdése szerint a szerzőnek van kizárólagos joga a műve bármilyen felhasználására, és minden egyes felhasználás engedélyezésére, amely felhasználási szerződéssel adható. A felhasználási szerződésben a feleknek meg kell állapodniuk az egyértelműen beazonosítható mű felhasználásának terjedelméről, módjáról, időtartamáról és a felhasználási díjról.

[34] Az elsőfokú bíróság helytállóan hívta fel ítéletében az Szjt. 16. § (4) bekezdését, amely szerint a szerző csak kifejezett nyilatkozattal mondhat le a díjazásról, és megalapozottan következtetett arra, hogy ilyen kifejezett lemondó nyilatkozatot a 2014. december 18-án kelt megállapodás nem tartalmaz. Az alperes és az ... Színház Nonprofit Kft. közötti felhasználási szerződéshez fűzött záradék, mely szerint a felperes, mint a mű természetes személy koreográfusa a záradék aláírásával kijelenti, hogy a szerződés tartalmát ismeri, az abban foglaltakkal egyetért, azt magára nézve kötelezőnek ismeri el, és az alperes jogosult e szerződés megkötésére és a benne foglalt felhasználási jogok engedélyezésére, nem értelmezhető a mű felhasználásáért járó díjról való kifejezett lemondó nyilatkozatnak. A záradék tanúsága szerint abban jogdíjra vonatkozó kifejezett megállapodás, vagy jogdíjról való lemondás ugyanis nem szerepel.

[35] Az ítéltábla azonban nem értett egyet a törvényszékkel abban, hogy az alperes erre vonatkozó engedély nélkül ruházta át a felhasználási jogot a perben nem álló ... Színház Kft.-re. A felperesnek a záradékban szereplő nyilatkozatát a megállapodás szövegével együtt értelmezve a másodfokú bíróság álláspontja szerint az alperes jogot szerzett a mű felhasználására, és annak tovább engedélyezésére is, mely tény azonban a fentiek értelmében nem érinti a felperes szerzői jogdíj-igényét, és annak az alperessel – mint a további

felhasználást engedélyezővel – szembeni, az általános elévülési időn belüli érvényesíthetőségét.

[36] A kifejtettek következtében az elsőfokú bíróság a körülmények okszerű mérlegelésével és a szerződések helyes értelmezésével kötelezte az alperest a felperesnek járó jogdíj megfizetésére.

[37] A felperest megillető jogdíj összegét helyesen állapította meg a törvényszék az alperesi bevétel összegével egyezően. Abból semmilyen további költség levonása nem volt indokolt, különös figyelemmel arra is, hogy a darab – a nem vitás peradatok szerint - nem az alperes táncosaival, hanem az ... Színház színészeivel, jelmezeivel és díszletével került bemutatásra, így az alperes oldalán a darab bemutatásával összefüggésben költség felmerülése nem értelmezhető.

[38] Eredménytelenül hivatkozott arra a fellebbezés, hogy a perben követelt szerzői jogdíjak legkésőbb a felhasználási cselekménnyel egyidejűleg esedékessé váltak és azokat nem a felperes alpereshez 2019 őszén intézett felszólítása tette esedékessé. Helytállóan hívta fel a törvényszék ítéletében a Ptk. 6:130. § (1) bekezdését, amelynek értelmében, ha a felek a szerződésben a pénztartozás teljesítésének határidejét nem határozták meg, a pénztartozást a jogosult a fizetési felszólításnak vagy számlájának kézhezvételétől számított harminc napon belül kell teljesíteni. Erre tekintettel az elsőfokú ítéletnek a jogdíjak esedékességére és kamatfizetés kezdő időpontjára vonatkozó megállapítása megalapozott volt, annak megváltoztatására a fellebbezés alapján sem volt ok. Megjegyzi az ítéltábla, hogy a fellebbezésben kért megváltoztatás egyebekben a fellebbező alperesre kedvezőtlenebb helyzetet eredményezett volna annak eredményessége esetén.

[39] A Fővárosi Ítéltábla azonban észlelte az elsőfokú ítélet felülbírálata során, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező részében nem szerepel teljesítési határidő, ami az ítéletet végrehajthatóságához elengedhetetlen, továbbá az 5.507.935 forint utáni kamatkövetelés kezdő időpontjaként nyilvánvaló elírás folytán 2019.212.01. napja szerepel. Erre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve annak fellebbezett rendelkezését a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján annyiban pontosította, hogy az alperes 15 napon belül köteles a felperesnek 5.776.179 forintot megfizetni, amelyből 5.507.935 forint után 2019. december 1. napjától esedékes a kamat, míg egyebekben az elsőfokú ítéletet – lényegében annak helyes indokai alapján - helybenhagyta.

[40] Az eredménytelenül fellebbező alperest a Pp. 364. §-án keresztül érvényesülő Pp. 83. § (1) bekezdése szerint kötelezte a felperes oldalán felmerült, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (5) bekezdése, valamint 4/A. § (1) bekezdése alapján megállapított, a Pp. 81. §-a szerint felszámított, de a jogszabályi mértékre mérsékelt ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére.

Budapest, 2021. július 1.

Dr. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

s.k. Dr. Mózsik Tímea s.k.
előadó bíró

Dr. Karaszi Margarita
bíró